

Zvedla obočí. „O čem to pro všechno na světě mluvíš?“

„Hrozně ráda chlácholíš problematické lidi. Jsi lidský ekvivalent cukrového sirupu.“

Merritt si pobaveně opřela bradu do dlaně. „Tak ho tedy uveď a já začnu chlácholit.“

Ne že by *hrozně ráda* chlácholila problematické lidi. Ale rozhodně ráda všechno uhlazovala, pokud to šlo. Jako nejstarší ze šesti dětí často bývala tou, která řešila hádky mezi bratry a sestrami nebo vymýšlela hry v domě za deštivých dnů. Nejednou organizovala půlnoční razie do spižírny nebo jim vyprávěla příběhy, když se po večerce vplížili do jejího pokoje.

Probrala úhlednou hromádku složek na svém psacím stole a našla tu, která byla označena MacRaeova palírna.

Nedlouho předtím, než zemřel, uzavřel její manžel Joshua dohodu o poskytnutí skladovacích prostor v Anglii panu MacRaeovi. Vyprávěl jí tehdy o setkání se Skotem, jenž poprvé navštívil Londýn.

„Ach, ale musíš ho pozvat na večeri,“ zvolala Merritt, protože nemohla snést představu cizince, který přicestuje sám na neznámé místo.

„To jsem udělal,“ odpověděl Joshua svým nevýrazným americkým akcentem. „Poděkoval mi za pozvání a odmítl.“

„Proč?“

„MacRae je poněkud neotesaný. Vyrůstal na odlehlém ostrově u západního pobřeží Skotska. Tuším, že představa setkání s hraběcí dcerou ho překonala.“

„S tím si nemusí dělat starosti,“ protestovala Merritt. „Vždyť víš, že moje rodina je sotva civilizovaná!“

Joshua však odvětil, že její chápání slov „sotva civilizovaná“ se od pojetí skotského venkovana značně

liší a pro MacRaea bude příjemnější, když zůstane odkázaný sám na sebe.

Merritt se nikdy ani nesnilo o tom, že až se konečně seznámí s Keirem MacRaem, bude už Joshua po smrti a ona bude řídit Sterling Enterprises.

Bratr přistoupil ke dveřím a zastavil se na prahu. „Kdybyste šel laskavě tudy,“ říkal někomu v sousední místnosti, „představím vás a pak...“

Keir MacRae vrazil do kanceláře jako přírodní živel, minul Lukea a zastavil se před psacím stolem naproti Merritt.

Se sardonickým výrazem se Luke opřel o veřeje a založil si paže. „Na druhé straně,“ pronesl jen tak do vzduchu, „proč se zdržovat představováním?“

Merritt ohromeně zírala na velkého rozhněvaného Skota. Byla na něj mimořádná podívaná, víc než metr osmdesát svalů a síly oděných v tenké mokré košili a kalhotách, které se mu lepily na kůži. Projelo jí podrážděné zachvění, skoro určitě způsobené chladem z odpařujícího se alkoholu. Zamračeně smekl plochou čapku a odhalil tak chundelatou kštici, která už před několika měsíci potřebovala pořádně ostříhat. Husté kadeře měly krásný jantarový odstín protkaný světle zlatými pramínky.

Navzdory zanedbanému zevnějšku byl hezký. *Velice* hezký. V modrých očích číhala bystrá, ďábelská inteligence a doplňovaly je vysoké lícní kosti, nos rovný a výrazný. Linii čelisti zakrýval světlý plnovous – možná maskující ustupující bradu? – to nepoznala. Ať tak nebo tak, byl to krasavec.

Merritt by nikdy nenapadlo, že existuje muž, který by ji dokázal takhle znervóznit. Byla koneckonců sebejistá a světaznalá žena. Nemohla však ignorovat ruměnc, stoupající od upnutého límečku jejích šatů. Ani